27/07/2020

Η γιορτή στον Άγιο Παντελεήμονα της Χαλέπας «κλείνει» με παραδοσιακή μουσική

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κυδωνίας και Αποκορώνου

Μεθέορτος Εσπερινός και κτητορικό Μνημόσυνο τελείται αυτή τη στιγμή στον Άγιο Παντελεήμονα Χαλέπας στα Χανιά, ενώ οι εορτασμοί του Αγίου Παντελεήμονος θα κλείσουν απόψε με τον πιο ωραίο τρόπο: Μια εκδήλωση της Χορωδίας του Αγίου Παντελεήμονος στην αυλή του Ναού, με παραδοσιακά τραγούδια της Μικράς Ασίας & της Κωνσταντινούπολης με Χοράρχη τον Ιεροψάλτη του Ναού κ.Ιωάννη Σκαλιδάκη.

Η εκδήλωση, στην οποία θα ακουστούν και παραδοσιακά τραγούδια από την Κρήτη και την υπόλοιπη Ελλάδα, ενώ θα υπάρξουν και χοροί -στο μέτρο του δυνατού- θα αρχίσει στις 8.30 μ.μ.

Το πρωί, βεβαίως, ο Σεβασμιώτατος **Μητροπολίτης Κυδωνίας και Αποκορώνου κ. Δαμασκηνός χοροστάτησε στην Πανηγυρική Θεία Λειτουργία επί τη εορτή του Αγίου Παντελεήμονος, κατά την οποία χειροθέτησε και Ιεροψάλτες.**

Επίσης, έγινε λιτάνευση του Ιερού Λειψάνου του Αγίου περί του Ναού.

Μπορείτε να κάνετε μια φωτογραφική αναδρομή στην ιστορία του ναού, κάνοντας κλικ εδώ

Και λίγη ιστορία…

Ο ναός του Αγίου Παντελεήμονα βρίσκεται στη συνοικία Νικηφοριανά. Τα Νικηφοριανά, όπως γράφει ο Μανώλης Μανούσακας στα Χανιώτικα Νέα, είναι μια μικρή και ξεχασμένη γειτονιά, χτισμένη σε κατηφορική πλαγιά μεταξύ Λενταριανών και Αγίου Παντελεήμονα, στην Αμπεριά. Εκτείνεται κατά μήκος της οδού Βρυσών, βόρεια από τον Άγιο Χαράλαμπο, και πυκνώνει καθώς πλησιάζει το ρέμα του Αγίου Παντελεήμονα, πίσω από τη βίλα Πολωγιώργη. Συνοικίστηκε μετά τα μέσα του 19ου αιώνα από Αποκορωνιώτες που ήρθαν να εγκατασταθούν στην περιοχή της Χαλέπας και κυρίως από την οικογένεια των Νικηφοράκηδων, απ’ όπου πήρε και το όνομα της.

Μετά την ανακήρυξη του «Χάτι Χουμαγιούν», της ισότητας, δηλαδή, των εθνοτήτων από το Σουλτάνο και κυρίως μετά την εφαρμογή του Οργανικού Νόμου και τη Σύμβαση της Χαλέπας, πλήθος χωρικών -κυρίως από τον Αποκόρωνα- ήρθε κι εγκαταστάθηκε στην περιφέρεια της Χαλέπας. Τότε δημιουργήθηκαν και τα Ταμπακαριά.

Στη γειτονιά των Νικηφοριανών, τα κτίσματα είχαν έντονα παραδοσιακό χαρακτήρα, αφού μεταφέρθηκαν αυτούσιες οι αρχιτεκτονικές μορφές των αποκορωνιώτικων οικισμών. Ο χαρακτήρας αυτός, παρά τις επιμέρους κατεδαφίσεις, διατηρείται ως σήμερα και προκαλεί μικρή έκπληξη σ’ όποιον επισκεφτεί το μέρος σήμερα.

Η μικρή γέφυρα του Αγίου Παντελεήμονα αποτελεί και το όριο της γειτονιάς, σημείο όπου συναντώνται επίσης οι γειτονιές του Κατσαμπά και της Αμπεριάς. Στο σημείο αυτό δεσπόζει το ερειπωμένο αρχοντικό του Χαράλαμπου Πολωγιώργη, ένα από τα σημαντικότερα διατηρητέα της πόλης, ιδιοκτησία του Δήμου Χανίων. Το

κτήριο κτίστηκε από την οικογένεια Θεμ. Ποθητού, γύρω στα 1870 και περιλάμβανε δυο κτήρια, ένα ισόγειο και ένα διώροφο με τα υποστατικά του. Το συγκρότημα περιέβαλλε μεγάλη αυλή με φούρνους, στάβλους κ.λπ. Πλακοστρωμένος διάδρομος οδηγεί στη σκάλα του ορόφου και στο τζαμωτό βορεινό διάδρομο του σπιτιού, όπου τα δωμάτια βρίσκονται στη σειρά. Θαυμάσια χρωματιστά ταβάνια διακοσμούσαν τους χώρους του ορόφου, τα υπολείμματα των οποίων υπάρχουν ακόμη. Το κτήριο περιήλθε από προίκα στα χέρια του Χαρ. Πολωγιώργη, ενός από τους επιφανέστερους πολιτικούς την εποχή του τέλους της τουρκοκρατίας και της κρητικής πολιτείας, ο οποίος και του έκανε προσθήκες και επισκευές. Αργότερα, μετά το 1920, χρησιμοποιήθηκε σαν παράστημα του νοσοκομείου και κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής, χρησιμοποιήθηκε από τον Ερυθρό Σταυρό. Το 1985, περιήλθε στην κυριότητα του Δήμου Χανίων για πολιτιστική χρήση και έκτοτε έχει ολοκληρωτικά εγκαταλειφθεί, περιμένοντας την ολική κατάρρευση του.
Το 1993 συντάχθηκε μελέτη για την αποτύπωση και την αποκατάσταση του, χωρίς δυστυχώς να υπάρξει συνέχεια.
Ο Χρήστος Μαχαιρίδης, σε άρθρο του στο περιοδικό “Ερεισμα”, αναφέρει αρκετά στοιχεία για το κτήριο όπως και για την ιστορία του κατόχου του.

Η εκκλησία του Αγίου Παντελεήμονα ήταν μια δίκλιτη βασιλική της εποχής της τουρκοκρατίας, με έντονες επιρροές της βενετοκρατίας, σε ρυθμό που απαντάται αρκετά συχνά στην ύπαιθρο της Κρήτης. Στην τρίτη δεκαετία του 20ου αιώνα επεκτάθηκε δυτικά και απέκτησε εντυπωσιακή νεοκλασική πρόσοψη και ψηλό καμπαναριό. Στη δεκαετία του ’90 απέκτησε νέο κλίτος, μεγαλύτερο πρόναο και δεύτερο καμπαναριό, που ακολούθησαν πλήρως την αρχιτεκτονική των προηγουμένων, κι έτσι το κτήριο χαρακτηρίζεται από μία ρυθμολογική συνέπεια.